

KÉRY MAGDOLNA

HOZZÁSZÓLÁS GYURKA BÁCSI ÉS IMRE BESZÉLGETÉSÉHEZ

Részlet Gyurka bácsi Koinónia-beli, Imrével folytatott beszélgetéséből:

„Két család leköltözött Visnyeszéplakra és ma vannak százöten. A magában leköltözés abból, hogy M. Laci elköltözött Nőtincsrre, nem lett semmi. D. Pista magában leköltözik az ország nyugati szélére – semmi. Nemet mondok a kisközösségre, mert egyedül én vagyok az okos. Ez ugyanaz a pápásodási komplexus, amit szent Pálnál látunk... mert az ő példáján láthatjuk, mi az a rögeszme, ami még eladható a piacon – amit még megveszünk. Itt most ez: leköltözni vidékre egyedül, egymagunkban. És akkor onnan küldöm el a gyereket az iskolába, onnan megy az ember dolgozni valahova messzire, s aztán hogy a szegény asszony ne unatkozzék, elmegy ő is, és akkor nincsen anyukája a családnak.”

Kéry Magdi hozzászólása:

Túl azon, hogy egyetértek Imrének a fenti sorokra történt reagálásával (elköltözés = kialakítás, keresés), a következőket szeretném hozzáfűzni, az egyszerűség kedvéért az eredeti mondatok alapján.

1. Abból, hogy M. Laci és családja elköltözött Nőtincsrre sok jó dolog fakadt, többek között az is, hogy kipróbált egy életmódot, ami szerintem közelebb áll a jézusi osztozás megvalósításához. Erre példát adott, és még aki nem követte, az is elgondolkozhatott a dolgon.

2. D. Pista nem magában költözött le a nyugati határszélre, hanem a családja kétharmadával. A maradék egyharmada pedig már felnőtt, azonkívül az egyetem miatt máshol kell laknia.

3. Ő és a családja sincs egyedül, egymagában: vidéken is laknak emberek, a falusiak, akik közül sokan teljesebb mértékben élnek a jézusi osztozást (szegénységben, egymás segítésében), mint bárki az ismerőseim, barátaim közül. Tehát nem egyedül, egymagunkban vagyunk. Mi is próbálunk itt adni nekik, de ha jobban belegondolunk, akkor látjuk, hogy ők többet adnak nekünk. Mi pénzzel, szellemi ajándékokkal (pl. a keresztyényi falurész BTV-je!), városi cuccokkal (pl. ruha) támogatjuk őket, ők pedig természetközeli életmódjuk tanítgatásával, mindennapos szó nélküli segítségükkel, figyelmességükkel (pl. cserépjavítás) adnak számunkra felbecsülhetetlen ajándékot, példát. Meg persze minden téren megy a cserekereskedelem.

4. A faluban általános iskola van. A gyerekek gimnáziumba a városba járnak, merthogy az ott található, s mivel szellemi foglalkozásúak vagyunk, egyelőre szintén a városba járunk dolgozni – bár nagy energiákkal dolgozunk a helyi munkalehetőségeken. Még a ritka messzi munka is a helyit szolgálja, még hozzá világméretben.

5. Kisközösség, azok tagadása, beképzeltség, pápásodási komplexus, rögeszme, piaci adás-vevés ügyekben most nem reflektálok.

6. A szegény asszony, gondolom, én lennék. Bocs, Gyurka bácsi, de ez kiverte nálam a biztosítékot. Az ezzel a témával foglalkozó mondataid végig csak férfiakról (= emberek) szólnak, majd a végén megemlíted a sajnálatraméltó, szegény asszonyt (= ember!), akít a férje ott hagyott unatkozni. Szerintem ezek férfiközpontú gondolatok, bár amúgy sokszor szoktad a nők szerepét hangsúlyozni. Én is (meg általában a nőneműek) gondolkodom (nem csak a férfiak!), és pont ezért, pontosan a felelősségvállalás, az elvek megvalósításának igyekezete miatt, a költözés gondolata bennem merült föl először, én szorgalmaztam évekig. Megvárva a gyerekek számára legelőnyösebb időpontot (két felnőtt egyetemista, két 6 ill. 8 osztályos gimnáziumot kezdő tanuló), együtt költözött el a kétharmad család, így érdekes módon anyuka maradtam, és mint anyuka, szeretettel várom haza a két nagyobbik gyerekeimet is és az édesanyámat. És amikor körülüljük heten a családi ebédlőasztalt – bár most ezt nyilván ritkábban tesszük -, mindig meg is fogalmazzuk, hogy ez az asztal a családunk szimbóluma. (Ilyesmi Jézusnál is előfordul...) Amikor ott ülünk, és a szomszédból hárman-négyen átjönnek, sütitket, gyertyákat, körülhorgolt szentképet hozva, betlehemezve, akkor nem gondoljuk, hogy egyedül, magunkban vagyunk.

- Ha csak egy ilyen faluvégi utcát jó szomszédsággal összekalapálna a Bokor, vagy bárki, az már nagy előrelépés lenne a jézusi, fenntartható osztozás útján. De a 6 millióért árusított faluközépi nagy parasztgazdaságok megvásárlása is jó megoldás. Osztozás a létfeltételekben (ami szerintem a legalapvetőbb), a mindennapok szükségleteiben és a szellemi értékekben.

Ezt csak el kell kezdeni, akár Visnyeszéplakon (ők ösztönzőerők voltak régebben is számunkra, jól ismerjük őket, folyamatos kapcsolatban is vagyunk), akár Nőtincsen, akár Bányán, akár Egyházásfalu-Keresztyényben. Ezekon kívül is még biztosan vannak olyanok közöttünk, akik élnek a vidéki, megközelítően jézusi mindennapjaikat, csak nem mondják magukat közösségnek, messziről nézve egymagukban élnek.

Ide tartozik még egy gondolat: Tudom, hogy Gyurka bácsi nem nagyon örül, hogy fölkaptam az alábbi régi, egyszer említett hasonlatot, de én továbbra is úgy tartom, hogy a vidéki közösségek elterjedéséhez (falvak újjáéledéséhez) környezeterkölcsi közös nevező kell (természeti, emberi, épített), és csak a számlálóba lehet tenni a különböző hiteket és egyéb dolgokat. Ha a számláló alapján kupacolódnának az emberek, akkor falakat építenénk egymás között, és elvetnénk az ellenségeskedés magvát.

Ezzel együtt mindenki annyit tesz a számlálóba, amennyit szükségesnek tart, de az a kívánatos, hogy mindezek a nevezőt szolgálják. Ebben megerősítenek falubeli tapasztalataim és az eddigi lakóparki jelentkezők is. Utólag figyelmeztetett a legidősebb, felnőtt lányom (aki üzeni, hogy neki az anyukája vagyok), hogy félreértettem az eredeti szöveget. Annak értelme a következő: Azért unatkozik a szegény asszony, mert a férje elment messzire dolgozni. Így aztán ő is elmegy dolgozni. Ezért nincs anyukája a családnak.

Ehhez azt fűzném hozzá, hogy én például azért nem egész állásban végzem a karitásznak minősülő munkámat (vakokkal foglalkozom), csak félállásban, hogy itthon ellássam a háztartást, meleg ebéddel várjam a gyerekeket és a nem messzire menő dolgozó férjet, együtt ebédeljünk, és utána tanulhassak, beszélgethessek, zenélhessek, játszhaszak(!) stb. a gyerekekkel és a férjemmel.

De: ezzel együtt rengeteget dolgozom azon, hogy legyen helyben munkahely – nem csak nekem! Mellesleg: szinte minden nap együtt utazunk a városba be és ki mind a négyen, kényelmesen vonatozva 35 percet, közben beszélgetünk, tanulunk. Utána 8 perc gyaloglás (az anyukával!) az iskoláig. A költözés előtti városi toporgásból ritkán van ilyen kitörési pont, mindenkinek kívánom.